

[Alsing Andersen.]

skulde sættes ind i et Eksistensforsvar for vort Land. Det ærede Medlem Hr. Parkov strakte afværgende sin Haand ud. Nej, nej, sagde det ærede Medlem Hr. Parkov, det maatte vi endelig ikke tro, saa slemme Militarister var de Konservative nu heller ikke. Nej, Eksistenskamp, det var der ingen, der for Alvor kunde tænke paa, nej, det var et Neutralitetsforsvar, det var Optyldelsen af Folkeforbundsforpligtelserne, som det gjaldt om at varetage, man skulde afværge Beskydning af Hovedstaden, man skulde søge at afværge Landgang hist og her, men saadan rigtig Krig, nej, det maatte man ikke tro, at den konservative Militærordning skulde sættes ind i. Det var aabenbart en beroligende Bemærkning overfor dansk Offentlighed, et Udtryk for, at selv det konservative Folkeparti erkender, at der dog er Grænser for, hvad selv et Danmark mobiliseret efter konservativt Mønster kan præstere. Men hvis det er Tilfældet, ser jeg ikke rettere end, at det konservative Folkeparti er i nøjagtig samme Baad som vi andre. Selv om nu ved Krigens Udbrud i 1914 ingenlunde alle Konservative var enige om, at Forsvarsberedskabet den Gang skulde bruges, da Minerne skulde udlægges, forstaar jeg, at man dog altsaa nu er enig om, at der i alt Fald skal skydes, men jeg forstaar ogsaa, at man ikke maa overdrive dette. Det vil maaske nok sprænge visse konservative Illusioner ude blandt de konservative Vælgere, men jeg tror, man kan kalde denne Skildring af konservativ Forsvarsopgave et Forsvar med Modifikation. Nu vil jeg gerne tillade mig at spørge den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Parkov: Hvor længe mener det ærede Medlem, at et saadant Neutralitetsforsvar eller et saadant Forsvar, der skal varetage Folkeforbundsopgaverne, normalt vil vare, og hvad skal der ske, for at Neutralitetsforsvaret bliver et Eksistensforsvar, og hvem skal i saa Fald skønne over, om vi er ved at komme ud over Neutralitetsforsvaret? Og hvis man skønner, at nu er det ikke længere et Neutralitetsforsvar, men en virkelig Kamp for Eksistensen overfor en Stormagt, er det da Meningen, at vi, naar dette er fastslaaet, skal blæse af og forklare, at nu har vi opfyldt vore Pligter med Hensyn til Neutralitetsforsvar, saa nu holder vi op, nu gaar vi hjem? Jeg tror, at et virkelig udtømmende Svar paa disse Spørgsmaal vilde være af stor Interesse for dette Tings Medlemmer, og jeg tror ikke mindst, det vilde være af Interesse for den virkelig indtrængende og alvorligt søgende Aand, som i disse

Dage er personificeret gennem det ærede Medlem Hr. Pürschel her fra denne Talerstol.

Men altsaa, i denne besynderlige Situation har det konservative Parti paa ny grebet til det Middel at mobilisere Udlandet overfor den danske Rigsdag og overfor vort Lands lovlige Regering, og dette vil jeg gerne beskæftige mig med et Øjeblik. Jeg vil begynde med det fornemste af det fornemme, jeg vil begynde med nogle Udtalelser, som en dansk Prins, Prins Aage, for nylig har fremsat i en Artikel i „Berlingske Tidende“. For dem, der maatte interessere sig derfor, opgiver jeg, at det var i „Berlingske Tidende“s Aftenudgave for den 4. Marts 1931. Den paagældende danske Prins, som jo lever sit Liv i Udlandet i fremmed Krigstjeneste, udtalte her i „Berlingske Tidende“ følgende:

„I Danmark har der jo altid været smaa Forhold, og efter at vi nu vil afruste, kan jeg simpelt hen ikke trives hjemme som før.“

(P. Andersen: Hvor var det trist!).. Ja, naar det slaas op i „Berlingske Tidende“ under en 3-spaltet Overskrift om, at Prins Aage tror ikke paa en varig Fred, saa er det sikkert i Haab om, at der, som det ærede Medlem Hr. P. Andersen udbrød, skal være endnu visse Kredse i vort Folk, som vil finde dette overordentlig trist. Det er sikkert saaledes, at man fra „Berlingske Tidende“s Redaktion har haabet paa, at denne Udtalelse vilde gøre et overordentlig dybt Indtryk, og der er maaske endda dem, der er skuffet over, at Regeringen ikke allerede for længe siden har trukket sit Forslag tilbage paa den saaledes givne Foranledning.

Jeg fremdrager ikke dette, fordi det er Prins Aage, der har sagt det, men fordi det er et Ekko af Udtalelser i samme Tonart, som vi før har været ude for, og det er jo Tonen, der gør Musikken. Nu ved vi efter den venlige Udtalelse med Adresse til Partiet Venstre, som det ærede Medlem Hr. Drachmann har fremsat, at i alt Fald det konservative Partis Forsvarsvillie og Nationalfølelse ikke svinger med Flæskepriserne, men vi ved paa den anden Side ogsaa gennem forskellige Vidnesbyrd fra militærvenlig Side, naar der er Tale om Afrustning, fra „Skatteborgerside“, naar der er Tale om den økonomiske Politik, at der kan foregaa visse Svingninger i det Begreb, som kaldes Nationalfølelse, og da dette nu mobiliseres saa kraftigt i disse Dage fra konservativ Side, er det, jeg har tilladt mig at foretage en lille kort Analyse af dette Begreb gennem